

5 ne post B 2018

AMDG

Evangelium hovoří o slavení velkých židovských náboženských svátků. Do Jeruzaléma připutovalo mnoho židů, ale nejen jich. Přišli i pohané, kteří věřili v Boha židů, tzv. proselyté. Ti se doslechli o Ježíšovi a chtěli ho vidět.

Každý člověk touží vidět Ježíše. Každý totiž touží vidět něco pěkného, dobrého. Každý se

rád ohřeje u zdroje lásky a pokoje. Tím vším skutečně Ježíš je, a mnozí to nevědí. Řekněte jim to! Jejich štěstí přece stojí za trochu strachu nebo malý trapas, nemyslíte?

Ježíš však není žádná pouťová atrakce, aby se ukazoval na počkání. Není jen chvilkovým povyražením, jako když se podáváme na hezký obrázek, nebo dobrý film. Nechce být jen chvilkovým potěšením. Proč?

Ježíš chce dát člověku víc. Velmi mu záleží na našem konečném štěstí. K tomuto štěstí ovšem vede cesta kříže. Proto, když k Ježíšovi přicházejí učedníci, že přišli nějakí pohané a chtějí ho vidět, Ježíš začal mluvit o hodině, v níž on bude oslaven. O hodině kříže, která ani pro něho není jednoduchá. Je však nutností. Tuto hodinu přirovnal k setbě semene, které musí odumřít, aby dalo hojný užitek.

A tato cesta je cestou těch, kdo ho chtějí vidět. Ne na chvíli, ale stále. Kdo dá přednost svému Já, mine se tohoto cíle. Kdo má raději své: „já chci“, „já si myslím“, „já cítím“, říká Ježíš: „Kdo má svůj život (duši – psyché – animam-tedy své já) rád, ztratí ho, kdo však svůj život (duši) nenávidí (odit), uchová si ho pro život věčný.“ Ježíš nás tak učí správnému směru cesty, abychom ho mohli vidět, ne na chvíli, ale stále a to se stalo naší věčností.

„Nenávidět svou duši – své já.“ Nejde o sebemrškačství, pohrdání věcmi tohoto světa. Neučí cestě přísných púšť, cestě stálého odříkání, to bychom ho špatně pochopili. Neučí cestě, že máme odmítat všechno, co by nám udělalo radost. To ne.

Ale učí cestě skutečné lásky. Je to cesta následování i přes to, co cítím, myslím si, či momentálně chci. Tak jako na letišti následuje letadlo automobil s nápisem follow me, tak jako loď, sledují maják na pevnině v přístavu, tak mám mít před očima živého Ježíše. Ptát se, kudy dnes on půjde v mém životě. Kam by šel on, co by řekl on, co by udělal on: „Pane, co chceš nyní udělat, tak tam chci jít nyní i já?“ „Pane, co chceš nyní říct, tak to řeknu i já.“

Někdy se ptáme, jak Ježíši dobře sloužit, latinsky „ministrare“. Ježíš odpovídá, ať ho následujeme – řecky je to „akolythein“. Máme mezi sebou ministranty i akolyty, služebníky oltáře. Jsou zde také i jiní, jako varhaník, kostelník, vedoucí a členové scholy, mládežníci maj svého animátory, jsou zde květinářky, uklízečky, farní pastorační a ekonomická rada. Je to dobře a je to pěkné. Pán však nemluví o takovéto službě, nemluví o nějakých farních funkcionářích. Mluví o tom, že služba jemu spočívá v tom, že jdu za ním, tak kde aktuálně chce být.

„Co chceš, abych konal pro tebe, třeba i ve farnosti.“

„Jak chceš, aby vypadala nástěnka?“ „Co chceš, aby se hrálo za písničku třeba o velikonocích?“
„Jak chceš, abych vyzdobila nebo uklidila kostel?“ „Jak mají vypadat sváteční bohoslužby?“
„Kudy, Pane, jdeš, abych šel dnes za tebou?“

„Já přece chci jít za tebou, ne jen se obětovat!“ „Já si nechci jen dělat čárky svých farních aktivit a mít tak před tebou alibi, že přece něco dělám, na rozdíl od ostatních, kteří nedělají nic a je jim to jedno.“ „Už, Pane, nechci říkat: „Já chci, já cítím, já si myslím, už ne já, ale co ty chceš po mě, Pane? Kudy ty dnes chceš jít, abych tě následoval?“

Toto je cesta, aby člověk spatřil Ježíše. On sám šel touto cestou a jeho sebezapření se stalo jeho slávou, která září pro každého z nás jako maják na cestě temnotou. Temnotou, kterou má ve své moci „vládce tohoto světa“ (archon ton kosmon, princeps mundi, jak vznešeně a mocně znějí řecké a latinské překlady pána temnoty, pána sobectví, pána já uzavřeného jen do sebe). On je ale porážen tím, kdo se zřekl sám sebe a zvolil si Krista, jako i Kristus se zřekl sám sebe a zvolil si vůli Otcovu. V něm je naše vítězství a síla a toto je naše cesta k setkání s ním.